

Sygn. akt II Ca 102/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Łuchtaj (spr.)

Sędziowie: Sądu Okręgowego Anna Podolska-Kojtych

Sądu Okręgowego Elżbieta Żak

Protokolant protokolant sądowy Katarzyna Szumiło

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z wniosku M. S. (1) i M. S. (2)

z udziałem S. R. i A. R.

o upoważnienie do dokonania czynności

na skutek apelacji uczestników od postanowienia Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 11 grudnia 2013 roku, sygn. akt I Ns 1243/10

I. oddala apelację;

II. zasądza od A. R. i S. R. na rzecz M. S. (2) i M. S. (1) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 102/14

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 11 marca 2010 roku M. S. (1) i M. S. (2), wskazując jako uczestników postępowania S. R. i A. R., domagali się upoważnienia wnioskodawców do wypowiedzenia umowy najmu lokalu położonego w B. przy ul. (...)o powierzchni 35 m⁽²⁾, zawartej w dniu 30 czerwca 1997 roku pomiędzy P.H. U. (...) Spółką Cywilną reprezentowaną przez E. J. a współwłaścicielami tej nieruchomości M. S. (1), M. S. (2), S. R. oraz A. R..

W uzasadnieniu wskazali, że wnioskodawcy i uczestnicy są współwłaścicielami opisanej nieruchomości. Powołali się na umowę najmu wymienionego lokalu, zawartą w dniu 30 czerwca 1997 roku ze Spółką cywilną (...), której współnikami byli również M. S. (1) oraz S. R.. Podnieśli, że wysokość czynszu, ustalona na kwotę 350 zł miesięcznie, nie uległa zmianie od zawarcia umowy z uwagi na nieporozumienia ze współnikami. Spółka (...) korzysta bezumownie także z drugiego lokalu handlowego na parterze segmentu A, zajmującego powierzchnię 47 m², nie płacąc czynszu. Wnioskodawca M. S. (1) z dniem 1 stycznia 2004 roku wystąpił ze Spółki cywilnej (...). Wnioskodawcy podkreślili, że wymieniona Spółka, a przede wszystkim S. R., czerpią niewspółmierne korzyści do czynszu jaki płacą za lokal. Ponadto podnieśli, że wnioskodawcy i uczestnicy postępowania pozostają w głębokim konflikcie w związku ze sprawą, która toczy się w tutejszym Sądzie w przedmiocie zniesienia współwłasności nieruchomości (I Ns 475/08) .

W odpowiedzi na wniosek uczestnicy domagali się jego oddalenia wyrażając pogląd, że o wzajemnych rozszerezeniach współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy powinno się rozstrzygać w sprawie o zniesienie współwłasności.

Pismem z dnia 2 lipca 2012 roku M. S. (1) i M. S. (2) wnieśli o upoważnienie ich do wypowiedzenia umowy najmu z dnia 30 czerwca 1997 roku dotyczącej lokali położonych w B. przy ul. (...) o powierzchni 35 m⁽²⁾ i 47 m⁽²⁾, zawartej pomiędzy P.H.U. (...) spółka cywilna reprezentowaną przez E. J. a współwłaścicielami M. S. (1), M. S. (2), S. R. oraz A. R..

Uczestnicy nie uznawali również zmienionego wniosku.

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej upoważnił wnioskodawców do wypowiedzenia umowy najmu lokalu położonego w B. przy ul. (...) o powierzchni 35 m⁽²⁾, zawartej dnia 30 czerwca 1997 roku pomiędzy P.H.U. (...) spółka cywilna reprezentowaną przez E. J. a współwłaścicielami M. S. (1), M. S. (2), S. R., A. R. (pkt 1), oddalił wniosek w pozostałej części (pkt 2), nakazał pobrać solidarnie od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej kwotę 166,20 zł tytułem nieuiszczonej części kosztów opinii biegłego, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa (pkt 3), nakazał pobrać od uczestników solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej, z tego samego tytułu, kwotę 666,19 zł (pkt 4), zasądził solidarnie od uczestników na rzecz wnioskodawców kwotę 193,50 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt 5).

Orzeczenie to Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

Wnioskodawcy i uczestnicy postępowania są współwłaścicielami nieruchomości położonej w B. przy ul. (...)

W dniu 30 czerwca 1997 roku współwłaściciele zawarli ze spółką cywilną (...), reprezentowaną przez E. J., umowę najmu lokalu użytkowego o powierzchni 35 m⁽²⁾, znajdującego się w budynku położonym na tej nieruchomości, z przeznaczeniem na działalność usługowo-handlową. Stan techniczny tego pomieszczenia, według zawartej umowy, był stanem surowym otwartym wymagającym wykończenia oraz uporządkowania otoczenia przed budynkiem. Najemca zobowiązał się do uiszczania opłat z tytułu zużycia energii elektrycznej, centralnego ogrzewania, opłat komunalnych, podatków od nieruchomości na podstawie rachunków. W umowie uzgodniono miesięczny czynsz na kwotę 350 zł. Jednocześnie strony postanowiły, że najemca dostosuje do swoich potrzeb sąsiednie pomieszczenie o powierzchni 47 m⁽²⁾, zaś po ukończeniu prac strony ustala – aneksem do niniejszej umowy - czynsz za to drugie pomieszczenie uwzględniając nakłady na wykończenie. Umowę o najem zawarto na czas określony - 2 lat od 1 września 1997 roku, z możliwością przedłużenia na lata następne. Aneksem nr (...) zmieniono zapis w zakresie trwania umowy najmu ustalając, że umowę zawarto na czas nieokreślony.

Pismem z dnia 20 czerwca 2003 roku, ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2003 roku, M. S. (1) złożył oświadczenie wspólnikom spółki cywilnej (...) o rezygnacji ze wspólnego prowadzenia działalności gospodarczej i wystąpieniu ze spółki. Od wystąpienia M. S. (1) ze spółki (...) strony pozostają w głębokim konflikcie. W lokalu o powierzchni 35 m² działalność handlową prowadzi obecnie spółka cywilna (...). S. R. został wykreślony z ewidencji działalności gospodarczej z dniem 31 grudnia 2011 roku.

Pomiędzy stronami toczy się sprawa o zniesienie współwłasności nieruchomości sygn. akt I Ns 475/08, która obecnie znajduje się na etapie opinii biegłego.

Urząd Miasta B. prowadził postępowanie podatkowe, w którym dokonał naliczenia podatków od nieruchomości za lata 2007 - 2012. Po zakończonym postępowaniu przeprowadzonym przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym zaległe podatki zapłacił M. S. (1)

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy wywołał opinię biegłego rzeczoznawcy T. R. celem ustalenia aktualnej wartości rynkowej czynszu najmu dotyczącego lokalu użytkowego położonego w B. przy ul. (...). Biegły określił wartość czynszu na kwotę 660 zł miesięcznie wskazując, że ustalona przez niego wartość czynszu nie zawiera kosztów ogrzewania.

Sąd Rejonowy w całości podzielił wnioski opinii uznając, że jest ona logiczna, spójna, nie zawiera luk ani sprzeczności, została przy tym sporządzona przez osobę mającą odpowiedni zasób wiedzy w zakresie szacowania nieruchomości i ruchomości.

Sąd obdarzył także wiarą zeznania stron w części, w której odnoszą się one do zasadniczego żądania wniosku. Niewielkie rozbieżności w tych zeznaniach zdaniem Sądu dotyczyły spraw ubocznych i wiązały się z tym, że strony prowadzą równoległe sprawę o zniesienie współwłasności.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że wniosek w pierwotnym brzmieniu zasługuje na uwzględnienie.

Sąd przywołał treść art. 201 k.c. oraz stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu uchwały siedmiu sędziów z dnia 25 marca 1994 roku w sprawie III CZP 182/93 (OSNCP 7-8/94/146), zgodnie z którym majątkiem wspólnym to całokształt czynności faktycznych i prawnych, które dotyczą tego majątku bezpośrednio lub pośrednio poprzez osiągnięty skutek gospodarczy. Następnie podkreślił, że wnioskodawcy i uczestnicy w latach 1997-2003 zgodnie zarządzali majątkiem wspólnym. Nieruchomość stanowiąca ich wspólną własność służyła wspólnym celom, której wyrazem była zawarta umowa najmu lokalu użytkowego o powierzchni 35 m² do prowadzenia działalności gospodarczej jako (...) spółka cywilna. W tym okresie strony współdziałały i wysokość czynszu wobec wspólnych dochodów ze spółki cywilnej (...) nie miała znaczenia dla współwłaścicieli. Jednakże z chwilą wystąpienia ze spółki (...) wzajemne relacje pomiędzy współwłaścicielami nieruchomości uległy pogorszeniu przechodząc obecnie na etap głębokiego konfliktu. Wysokość czynszu jaki obecnie jest ustalony z lokalu o powierzchni 35 m² objętego umową najmu z dnia 30 czerwca 1997 roku Sąd pierwszej instancji ocenił jako rażąco niską dla współwłaścicieli, którzy nie prowadzą w tym lokalu działalności gospodarczej.

Sąd Rejonowy zauważył, iż bezsporne jest, że od dnia zawarcia umowy wysokość czynszu za lokal o powierzchni 35 m⁽²⁾ nie była podnoszona, a wobec konfliktu między stronami brak jest możliwości osiągnięcia w tej sprawie kompromisu, który uwzględniałby interes wszystkich współwłaścicieli. W tym zakresie zdaniem Sądu Rejonowego należy uznać słuszność żądania wnioskodawców o upoważnienie ich do wypowiedzenia umowy najmu lokalu o powierzchni 35 m⁽²⁾, położonego w B. przy ul. (...). Jedynie takie upoważnienie jest w stanie doprowadzić do ewentualnego zawarcia umowy na warunkach rynkowych.

W pozostałej części, odnoszącej się do lokalu o powierzchni 47 m², wniosek uznany został za niezasadny z uwagi na to, że lokal zajmowany jest przez Spółkę (...) bezumownie, gdyż nie została zawarta umowa najmu tego lokalu.

Sąd nie podzielił stanowiska uczestników, w którym wskazywali, że niniejsza sprawa winna być rozpoznana łącznie ze sprawą o zniesienie współwłasności. Wskazał w tym zakresie na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 października 1973 roku w sprawie III CZP 56/73 (OSNC 1974/7-8/125), w której Sąd Najwyższy uznał, że roszczenie współwłaściciela o współposiadanie rzeczy wspólnej oraz korzystanie z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli, nie należy do kategorii spraw wymienionych w art. 618 k.p.c.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c.

Z uwagi na fakt, że wnioskodawcy uiszczyli zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 500 zł, zaś kwota 832,39 zł została pokryta tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa Sąd nakazał pobrać od nich solidarnie kwotę 166,20 zł tytułem uzupełnienia nieuiszczonej części kosztów opinii - co łącznie dało połowę wynagrodzenia biegłego, zaś drugą połowę wynagrodzenia biegłego, która nie została uiszczona, tj. 666,19 zł nakazał pobrać solidarnie od uczestników. Sąd obciążył również uczestników obowiązkiem zwrotu połowy kosztów postępowania poniesionych przez wnioskodawców.

Postanowienie to zaskarżyli uczestnicy wnosząc o jego zmianę w pkt 1 poprzez oddalenie wniosku w całości, nie obciążanie uczestników kosztami opinii biegłego, jak w pkt 4 postanowienia, nie obciążanie uczestników kwotą 135,50 zł (powinno być 193,50 zł), jak w pkt 5 postanowienia oraz obciążenie wnioskodawców kosztami postępowania apelacyjnego.

Skarżący zarzucili:

- rażące naruszenie art. 618 § 1 k.p.c. w zw. z art. 618 § 2 k.p.c., gdyż rozpatrzenie wniosku M. i M. S. (1) o upoważnienie do wypowiedzenia umowy najmu z dnia 30 czerwca 1997 roku winno być przekazane do sprawy I Ns 475/08 Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej o zniesienie współwłasności nieruchomości, gdyż wszczynanie spraw związanych ze zniesieniem współwłasności, w tym również wzajemne roszczenia współwłaścicieli, jest niedopuszczalne;

- nie dołączenie do akt sprawy I Ns 475/08 Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej na okoliczność wydania przez Sąd postanowienia z dnia 22 czerwca 2012 roku w przedmiocie nakazania biegłemu oszacowania wartości wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości przez S. R. w okresie od dnia 1 stycznia 2004 roku do dnia sporządzenia opinii oraz wydania opinii w tym względzie przez biegłego T. R. w dniu 22 maja 2013 roku, poprzez określenie wynagrodzenia za korzystanie z lokalu o powierzchni 37,40 m²;

- alternatywnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów wnieśli o przyjęcie, że upoważnienie dotyczy tylko możliwości wypowiedzenia warunków umowy najmu lokalu o powierzchni 35 m² w przedmiocie zmiany wysokości czynszu w umowie z dnia 30 czerwca 1997 roku wraz z aneksem.

Uzasadniając ostatni z zarzutów apelacyjnych uczestnicy podnieśli, że z formalnego punktu widzenia wnioskodawcy domagali się zmiany wysokości czynszu, co wynika z treści uzasadnienia ich wniosku z dnia 2 marca 2010 roku, tak więc nie jest potrzebne rozwiązywanie umowy, a tylko upoważnienie do zmiany wysokości czynszu skoro umowa została zawarta na czas nieokreślony i jest z istoty nierozwiązywalna.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik M. S. (2) i M. S. (1) wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od uczestników na rzecz wnioskodawców kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesione w niej zarzuty oraz wnioski są bezzasadne.

Na wstępie należy wskazać, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i w pełni znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie nasuwa zastrzeżeń. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne.

W pełni prawidłowa i trafna jest - w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy - także ocena prawna żądania wnioskodawców, wyrażona przez Sąd pierwszej instancji.

Bezspornym jest w rozpoznawanej sprawie, iż między współwłaścicielami nieruchomości położonej przy ul. (...) w B. istnieje głęboki konflikt i brak jest porozumienia co do wykonywania czynności zwykłego zarządu, w tym związanych z umową najmu lokalu użytkowego o powierzchni 35 m⁽²⁾, zawartą w dniu 30 czerwca 1997 roku ze Spółką (...). W ocenie Sądu Okręgowego umowa ta, w niezmienionym jej kształcie od 1997 roku, jest niekorzystna dla współwłaścicieli nieruchomości, ponieważ utraciła walory rynkowości z uwagi na rażąco zaniżoną, w stosunku do warunków rynkowych, wartość czynszu najmu. Oczywistym jest i zwyczajnie zrozumiałym, że uczestnicy, którzy obecnie (A. R.) lub w przeszłości (S. R. do 2011 roku) należeli do grona (...) Spółki (...), nie są zainteresowani zmianą wysokości czynszu. Wzrost wartości czynszu zwiększyłby bowiem koszty prowadzenia działalności handlowej – sprzedaży artykułów gospodarstwa domowego przez podmiot trzeci, jakim w stosunku do współwłaścicieli nieruchomości jest Spółka (...). Powyższe nie może jednak uzasadniać utrzymania takiego stanu rzeczy. Stąd też

w braku porozumienia między współwłaścicielami w kwestii zmiany wysokości czynszu, a w konsekwencji także w kwestii uzyskiwania z nieruchomości możliwych do osiągnięcia korzyści, słusznym był, tak co do zasady jak i co do istoty, wniosek M. S. (2) i M. S. (1) o upoważnienie ich na podstawie art. 201 k.c. do wypowiedzenia niekorzystnej umowy najmu.

W tym miejscu trzeba wskazać, że całkowicie nietrafne jest stanowisko skarżących jakoby małżonkowie S. w niniejszej sprawie domagali się jedynie zmiany wysokości czynszu. Żądanie przez nich sformułowane we wniosku wszczynającym postępowanie w sprawie jest jasne i jednoznaczne (wniosek k. 3) i nie ulega wątpliwości, że domagali się oni upoważnienia do wypowiedzenia umowy najmu z dnia 30 czerwca 1997 roku, nie zaś do wypowiedzenia warunków tej umowy w części obejmującej czynsz najmu. Fakt, że w uzasadnieniu wniosku wskazali na to, że od 13 lat czynsz nie był zmieniany nie świadczy o tym, że wnioskodawcy żądali jedynie zmiany czynszu. Powyższa okoliczność została bowiem przytoczona jako jedna z okoliczności uzasadniających podstawę faktyczną żądania upoważnienia do wypowiedzenia całej umowy najmu, a nie tylko niektórych jej postanowień. Podkreślić również wypada, że mylą się skarżący utrzymując, że umowa najmu z dnia 30 czerwca 1997 roku, przez to, że została zawarta na czas nieokreślony (aneks k. 8), jest nierozwiązywalna. Ich stanowisko pozostaje w oczywistej sprzeczności z przepisem art. 688 k.c. stanowiącym, że: jeżeli czas trwania umowy najmu lokalu nie jest oznaczony, a czynsz jest płatny miesięcznie, najem można wypowiedzieć najpóźniej na trzy miesiące naprzód na koniec miesiąca kalendarzowego.

Zupełnie nietrafiony jest zarzut apelacji odnoszący się do naruszenia przepisu art. 618 § 1 k.c. w zw. z art. 618 § 2 k.c.

Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi sytuacja objęta tą normą prawną.

Sprawa niniejsza jest sprawą z zakresu zarządu rzeczą wspólną, który znajduje swoje uregulowanie w art. 199 i nast. k.c. Nie jest to, jak utrzymują skarżący, sprawa o wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy wspólnej. Tego rodzaju sprawy dotyczą bowiem roszczeń, dla których przewidziana jest w zasadzie droga procesu, a nie droga postępowania nieprocesowego. Chodzi tu w szczególności o roszczenia o zapłatę pożytków i innych przychodów z rzeczy wspólnej, pobranych przez niektórych współwłaścicieli i nierozliczonych z pozostałymi współwłaścicielami, o zwrot nakładów i wydatków poniesionych na rzecz wspólną przez niektórych tylko współwłaścicieli, a także roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wspólnej przez niektórych współwłaścicieli z wyłączeniem pozostałych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 roku, III CZP 3/08, OSNC 2009/4/53). W sprawie niniejszej wnioskodawcy nie dochodzą tego typu roszczeń. Domagają się natomiast upoważnienia ich do dokonania, w ramach zwykłego zarządu, takiej czynności prawnej wobec podmiotu trzeciego – Spółki (...), która w świetle art. 201 k.c. wymaga zgody większości współwłaścicieli i w odniesieniu do której zgody tej nie ma, a która to czynność wywoła skutek prawny wobec wszystkich współwłaścicieli nieruchomości. Jest to zatem sprawa, zarówno co do podstawy prawnej żądania, jak i podstawy faktycznej, całkowicie różna od spraw wymienionych wyżej, należących do grupy spraw o wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy, o których mowa w art. 618 § 1 k.p.c.

W świetle powyższego należy stwierdzić, iż w żadnym razie nie zachodzi tożsamość między sprawą niniejszą a żądaniem małżonków S. zapłaty wynagrodzenia za korzystanie przez pozostałych współwłaścicieli z lokali użytkowych o powierzchni 35 m² i 47 m², zgłoszonym w sprawie I Ns 475/08 o zniesienie współwłasności nieruchomości. Stąd też zupełnie chybiony jest zarzut skarżących dotyczący nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy dowodu z akt wymienionej sprawy, w tym z opinii biegłego określającej to wynagrodzenie. Materiał zawarty w wymienionych aktach oraz opinia biegłego nie mają bowiem znaczenia dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej, a tylko tego rodzaju fakty mogą w świetle art. 227 k.p.c. stanowić przedmiot dowodów.

Z uwagi na to, że rozpoznawana sprawa nie jest sprawą o wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy, lecz sprawą z zakresu zarządu rzeczą wspólną nie jest zasadny zatem zarzut naruszenia przepisu art. 618 § 1 k.p.c. podniesiony przez uczestników w apelacji.

Dodać trzeba, że w orzecznictwie i doktrynie utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym roszczenia współwłaścicieli wynikające z przepisów o zarządzie rzeczą wspólną nie należą do roszczeń przewidzianych w art. 618 § 1 k.p.c. (tak:

J. Pietrzykowski Kodeks postępowania cywilnego z komentarzem pod red. prof. dra J. Jodłowskiego i dra. hab. K. Piaseckiego, Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1989 str. 975, A. Stempniak, Postępowanie o dział spadku, C.H. Beck Warszawa 2006, str. 260, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1981 roku, III CZP 29/81, OSNC 1982/4/45).

Z tych wszystkich względów stwierdzić należy, iż zaskarżone postanowienie, rozstrzygające o istocie niniejszej sprawy, jest prawidłowe.

Równie prawidłowe jest rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o kosztach postępowania oraz o kosztach sądowych (pkt 3-5 postanowienia). Z rozliczenia kosztów postępowania i kosztów sądowych, przedstawionego w pisemnym uzasadnieniu postanowienia wynika, iż koszty te Sąd rozdzielił pomiędzy wnioskodawcami i uczestnikami po połowie, a więc zgodnie z posiadanymi udziałami we współwłasności. To zaś wskazuje na przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty niniejszej sprawy według zasady, iż są w równym stopniu zainteresowani uregulowaniem czynności zwykłego zarządu. Rozstrzygnięcie powyższe należy ocenić jako odpowiadające unormowaniu zawartemu w art. 520 § 1 k.p.c. i szczególnie korzystne dla uczestników, jeśli się zważy na ich postawę w niniejszej sprawie świadczącą o ewidentnej sprzeczności ich interesów z interesami wnioskodawców, co przy wygranej wnioskodawców dawałoby nawet podstawę do obciążenia skarżących całością kosztów postępowania. Brak jest w tej sytuacji jakichkolwiek podstaw prawnych i faktycznych do zmiany rozstrzygnięć zawartych w pkt 4 i 5 w sposób żądany przez skarżących.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelacje uczestników jako bezzasadną.

Na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach postępowania za drugą instancję uznając, że wobec ewidentnej sprzeczności interesów wnioskodawców i uczestników w niniejszej sprawie, zachodzą podstawy do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c. i obciążenia uczestników obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wyłożonych przez wnioskodawców. Na zasądzona kwotę kosztów w wysokości 120 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawców określone zgodnie z treścią § 7 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, t. jedn.).